

ŽUPNIJSKI KRIŽEV POT

POTOV VRH – VELIKI SLATNIK

6.3.2016

UVOD

(bratje frančiškani)

Dragi bratje in sestre!

Vsi prav lepo pozdravljeni na tem našem tradicionalnem župnijskem križevem potu za družine, ki ga letos obhajamo v Svetem letu usmiljenja. Papež Frančišek nam naroča, da kristjani v tem letu radi premišljujemo telesna in duhovna dela usmiljenja. V tem duhu so sestavljene tudi posamezne postaje letošnjega križevega pota.

Konkretno papež Frančišek zapiše z pismu za POST 2016:

Božje usmiljenje spreminja naša srca in nas usposablja, da ob tem, ko okušamo zvesto ljubezen, tudi mi postajamo usmiljeni. Božje usmiljenje vedno znova čudežno sije na naša življenja, nas navdihuje k ljubezni do bližnjega in k posvečanju tistemu, čemur cerkveno izročilo pravi duhovna in telesna dela usmiljenja. Ta dela nas opominjajo, da se vera kaže v oprijemljivih vsakdanjih dejanjih, s katerimi pomagamo bližnjim v telesnih in duhovnih stiskah, po čemer bomo tudi sojeni: v nasičevanju, obiskovanju, tolaženju in svetovanju. Zato sem izrazil upanje, da »bi krščansko ljudstvo ob tem jubileju premišljevalo o telesnih in duhovnih delih usmiljenja. Tako se bo prebudila naša vest, ki je pogosto dremava pred dramo revščine. Tako bomo vedno bolj vstopali v srce evangelija, kjer so ubogi privilegiranci Božjega usmiljenja« (prav tam, 15). Kajti v ubogih Kristusovo meso »spet postaja vidno kot mučeno, ranjeno, bičano, shirano, preganjano telo [...], da bi ga mi prepoznali, se ga dotaknili in mu skrbno pomagali« (prav tam). To je nezaslišana skrivnost brez primere, v kateri se trpljenje nedolžnega Jagnjeta razteza v zgodovino, to je zastonska ljubezen gorečega grma, pred katero lahko skupaj z Mojzesom snamemo sandale (prim. 2 Mz 3,5), še zlasti ko so ubogi prav naši bratje ali sestre v Kristusu, ki trpijo zaradi vere....

Pojdimo v veri in zbranosti, molitvi in pesmi od postaje do postaje.

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

(družina Zver)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Tudi mi smo kot Pilat: poslušamo medije ali sosedske zgodbe, ki nam vsiljujejo svojo resnico in tako hitro sprejmemo krivične sodbe, ki prizadenejo soljudi.

Poskusimo iti svojo pot, brez vsiljevanja tuje resnice, poskusimo iti v kožo obsojenega, najti njegove dobre lastnosti in njegovo resnico.

Jezus, ko sem vreden obsodbe zaradi svojih misli, besed in dejanj (razvade, odvisnosti, sovraštvo), me ne obsojaš, ampak mi odpuščaš in me osvobajaš. Hvala ti!

JETNIKE REŠEVATI

Vsi smo jetniki, pa naj bodo to naše razvade, slabe lastnosti, različne odvisnosti ali prirojene bolezni.

Te so vzrok za porog oziroma zgražanje okolice.

Na drugih nas moti več stvari kot na sebi.

Pa bi malo empatije in zaupanje v pozitivne lastnosti pomagalo bližnjemu izkopati se iz odvisnosti, lajšati posledice bolezni.

Jezus, ti, ki si bil nedolžen obsojen, pomagaj mi, da bom bližnjim namesto obsodbe dal odpuščanje in novo priložnost.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

2. postaja: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

(družina Mihalič)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Naložijo ti križ. Poln je naših grehov, zato je tako težak. Stojim v množici in se spomnim tudi na svoje grehe, ki sem jih storil: nisem ubogal staršev, govoril sem grde besede, se lagal, se pretepal, nisem pomagal bližnjemu.

In ti, Jezus, ki sploh nisi imel grehov, si moral po krivici trpeti in celo umreti. A ti se nisi pritoževal ali poskušal dokazati, da nisi kriv. Križ si tiho sprejel, ker si nas tako brezmejno ljubil in nas želel s tem odrešiti za vse veke.

V šoli smo pisali test. Med testom me je sošolka, ki je sedela poleg mene, nenehno motila in mi šepetala, naj ji rešim kakšno nalogo. V tistem trenutku je učiteljica z jeznim glasom zakričala: »Sara, takoj zapusti učilnico, ker motiš sosedo! To bo ocena 1!« Takoj sem se začela braniti in govoriti, da nisem bila jaz. A učiteljica je le pokazala na vrata in jaz sem jezna in globoko užaljena zapustila učilnico. Ko sem čakala zunaj na hodniku, sem se spomnila nate, Jezus, ko si brez ugovaranja sprejel še težjo krivdo.

Prosim te za milost, da bi te lahko posnemala in molila za tiste, ki so mi naredili krivico.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

(družina Verščaj)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus je izmučen in lačen, izgubil je veliko krvi zaradi ran, ki so mu jih povzročili biči in udarci. O maga in prvič pade pod križem, nihče mu ne pomaga, ko nemočen leži na tleh. Vojaki ga začnejo jezno brcati, pretepati in zmerjati, naj že vstane in gre naprej. S težavo počasi vstane in nadaljuje pot.

Jezusu nihče ni hotel pomagati. Ali kdaj tudi jaz nočem pomagati svojemu bratu, sestri, mami, očetu, babici, sošolcu? Če sem trmast in neubogljiv, če sem len in nočem pomagati, Jezusa boli.

Jezus, pomagaj mi, da se bom znal približati človeku, ki je na tleh in mu biti blizu.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

4. postaja: JEZUS SREČA SVOJO MATER

(družina Hrastar)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezusova mati Marija pa zelo žalostna vse to gleda. Po tihem joka in spremlja Jezusa na tej poti. Nekako se ji uspe preriniti do njega. Tedaj jo Jezus ljubeče pogleda. Ko vidi, da ga mati podpira, dobi novih moči in nadaljuje svojo pot.

Marija se je bala tega grenkega srečanja, a je do njega vseeno prišlo. Kljub trpljenju hoče Marija videti svojega sina in mu dati vedeti, da na tej poti ni sam. Ko se njuna pogleda srečata, pa ni samo Marija tista, ki daje oporo Jezusu. Tudi Jezus jo pogleda in ji nameni pogled poln ljubezni.

Jezus, rekel si, da naj človek ne živi samo od zemeljskega kruha. Ljubezen... Ta hrana, ki je pravi kruh življenja, pa je prek tebe namenjena tako tvoji materi kot meni.

Jezus mi na tej postaji daje zgled, kako sem mu lahko podoben tudi jaz. Daj mi, prosim, pomisliti, kako naj delim to pravo hrano - ljubezen. Naj nikoli ne pozabim na revnejše od sebe, da bom zmožen darovati svoj dar, morda hrano, kos oblačila ali kaj takega tudi, ko bom imel zase komaj dovolj. Zdaj vem, da lahko trpljenje svojih revnih bratov in sester sprejemem kot izziv, da si dokažem svojo moč v pomoči drugim. Vsak lahko namreč reče: »Pripravljen sem umreti zate.« Ko pa pride križ, se pokaže, kdo zna zares ljubiti.

Življenje je tako neizprosno. V vsakem pogledu znanca, prijatelja, soseda, se lahko skriva trpljenje, bolečina. Ali imam čas, da mu prisluhnem? Ali si vzamem nekaj minut za srečanje z njim?

Delo doma, v službi, vzgoja otrok,.. Govoriti o tem je tako enostavno, ko pa se je treba soočiti z dejstvom, pa ni več tako lahko. Pomaga lahko samo vera upanje in ljubezen.

Bog, prosim te, da mi na moji poti ljubezni pomagaš tudi ti.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

(družina Molan)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Mama želi, da ji pomagam pri pospravljanju v kuhinji, oče pričakuje, da bom odnesel smeti, bratec bi se kar naprej rad igral z mano, babi bi rada, da pridem k njej samo na obisk, ostarel sosed me prosi, da sprehodim njegovega psa, učiteljica me v šoli kar določi, da pripravim predstavitev nove snovi, sošolka me gnjavi, da ji pomagam pri učenju, prijateljica bi se rada pogovarjala o svojem novem fantu.... Meni se pa tako ne da! Pustite me pri miru! Dovolj imam svojih skrbi, sami poskrbite zase!

Včasih se res počutim kot da moram biti na razpolago vsem. Vsi nekaj pričakujejo od mene, vsi bi nekaj radi, pa se sploh ne vprašajo, če imam čas, če zmorem, če znam, če se mi da.

Simon ni želel pomagati, ni se sam javil, da bi nosil križ. Določili so ga. Ves utrujen od dela na polju je nejevoljno privolil, ne da bi vedel, da pomaga Jezusu, odrešeniku sveta.

Ti, Gospod, si me določil, da ne nosim samo svojega bremena, ampak tudi breme svojih bratov in sester. Postavil si me na veliko cesto sveta, po kateri hodimo vsak s svojim križem. Hočeš, da opazim bližnjega v njegovi stiski, da se ga spomnim z molitvijo, besedo in dejanjem, z zgledom nesebičnega požrtvovalnega življenja. V vsakem, ki gre mimo mene, me vedno znova in znova vprašujoče in proseče opominjaš: Ali me prepoznaš, ali mi hočeš pomagati? Želiš me za svojega sodelavca in pomočnika, četudi sem pogosto brez volje, brez želje pomagati drugim. Le zakaj bi, kako in kdaj, ko pa imam sam dovolj težav.

Prava umetnost in svetništvo je videti, kdo potrebuje mojo pomoč prav takrat, ko imam najmanj energije, se mi najmanj ljubi ali pa me čas najbolj preganja. Takrat, ljubi križani Jezus, takrat mi odpri oči. Naj ne bom preutrujen, prezaposlen ali preponosen, da bi ponudil lepo besedo, daroval čas ali molitev za tistega, ki mi ga pošlješ na pot.

Pravi glas ljubezni je zelo tih in nežen. Govori mi v skritih koticah mojega bitja. To je glas, ki ga je dano slišati samo tistim, ki pustijo, da se ga dotakne.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT (družina Miklič)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Veronikino srce je utripalo drugače kot so utripala srca množice, željne kruha in iger. Njeno srce je presunjeno ob Tvojem trpljenju. Pokazala ti je usmiljenje in Ti si jo nagradil s podarjenim odtisom Božjega obličja.

Dobri Bog, ti veš, da se zelo rad izogibam bolnišnic in drugim zdravstvenim ustanovam. Veš, da mi je hudo, ko gledam bolnike, še posebej me prizadenejo bolni otroci, tisti z neozdravljivimi boleznimi. Toda bolnike je potrebno obiskovati, jim tako izkazovati usmiljenje in spoštovanje. Sirah piše: *Ne obotavljaj se obiskovati bolnike, kajti zaradi takih del boš ljubljen.* Jezus je v času svojega javnega delovanja obiskoval bolne in jih ozdravljaj. Jezus, kaj pričakuješ od mene? To ni moje področje, jaz ne znam zdraviti, ozdravljati, ...

Ob obisku bolnikov se mnogi pogovarjajo tja v en dan, toliko da mine čas obiska. Včasih pa kar ne vemo, o čem bi se z bolnikom pogovarjali. Dajati lažno upanje nekemu, ki že čuti bližino večnosti, je nesmiselno in pomilovanja vredno. Zato se potrudimo iskanja in izbiranja besed tolažbe, ki bodo zvenele iskreno, ki bodo prihajale iz srca, ki ne bodo dajale lažnega upanja. Ki bodo bolniku pomagale sprejeti svojo bolezen. Zelo dobrodošla je molitev, ki tolaži in vliva upanja.

Za mnogo ljudi je prav bolezen tisti pravi potreben postanek in odmik od dela ali načina življenja, v katerem so nebistvene zadeve povsem prevladale nad bistvenim. Ko je v življenju vse podrejeno glagolu IMETI, glagol BITI pa je povsem zanemarjen. Zato je brez izkustva trpljenja ali bolezni težko razumeti preskušane. Dar spoznanja nam odstira oči, nam prebudi čute in duha, da zmoremo sprejeti preizkušnjo. Ustavi čas, da se lahko umirimo in ovrednotimo svoje misli, dejanja, hotenja, ...

Gospod, prevečkrat tudi pozabljam, ali pa sploh ne pomislim, da si Ti velikokrat moja Veronika. Da mi brišeš moj potni obraz in si z menoj iz obličja v obličje, kadar sem v strahu, ko sem negotov, ko sem sam in ko ne zaupam nikomur več. Ko se počutim nebogljene in nemočnega, osramočenega in popljuvanega, obrekovanega in nagega.

Dobri Jezus, hvala ti za vse Veronike in pomagaj mi, da se bom še posebno v letu usmiljenja zmoget tudi sam izpostaviti kot Veronika in delati telesna in duhovna dela usmiljenja.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

(družina Kralj)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Veronikina pozornost Jezusa potolaži, toda kmalu spet omaga. Drugič se zgrudi pod križem in z vso težo pade na kamnita tla. Vojaki ga znova priganjajo, naj vstane, pri čemer ga surovo pretepajo, brcajo in zmerjajo. Zbere vse moči in vstane.

DVOMLJIVCEM PRAV SVETOVATI

Kolikokrat smo v dvomih. Kolikokrat se ne vemo prav odločiti. In kako lepo je, če zna kdo prav svetovati. Naša naloga je, da nasvete sprejemamo in da tudi sami svetujemo.

Kot ženska, žena in mati se pogosto srečujem različnimi dvomi, kakšno pot ubrati pri vzgoji, kako pristopiti k otroku, ki se upira... In kako blagodejno je, ko se lahko naslonim na svojega moža, ki pomiri moje notranje viharje, prežene dvome in mi pomaga držati načrtano smer.

Jezus, včasih človek ne ve, kaj naj stori, nima volje in moči. Zdi se mi, da sem sam in povsem negotov. A vidim tebe, ki si v nemoči in negotovosti ... ob meni ... z jasnim namenom nadaljevati pot. Hvala ti, Jezus. Izlij na nas, Gospod, svojega Duha, kajti ti in samo ti si naša moč, le v tebi lahko dobimo pravo modrost in v tvoji luči se vsi dvomi razkadajo.

Jezus, pomagaj mi, da bom z besedo, predvsem pa z zgledom druge dvigal in spodbujal k nadaljevanju poti dobrote in poštenosti.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

8. postaja: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

(družina Vrbinc)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus, tolikokrat se ukvarjam s problemi drugih ljudi, pomilujem jih, presojam in obsojam. Globoko v sebi pa iščem tvojo tolažbo, tvoj usmiljeni pogled in tvojo Besedo. Naj nas tvoje besede končno prebudijo. Gospod, ti me učiš pravega življenja, odnosov in korakov, ki me vodijo k tebi. Ne potrebujem veliko, da začnem pri sebi, odprem svoje srce in slišim tvoj glas. Še takrat, ko bi ti potreboval tolažbo, si se odločil, da nam boš dal Besedo, ki presega preprosto sočutje, da nas boš vzljubil do konca. Tako je tudi za nas tvoj križ postal resnična tolažba na našem križevem potu.

Jezus je bil ženam hvaležen za sočutje, a jih je opomnil, da naj raje pogledajo v svoje življenje in svojo družino. Ali si kdaj upam priznati, da moje obnašanje lahko rani moje najbližje? Ali mi je tega žal ali se raje obrnem proč, da ne bi videla žalosti?

Gospod, kolikokrat se pred teboj ustavim in te prosim, da me nagovoriš in daš znamenje, da grem lahko naprej. Pogosto se mi zdi predolgo, da te slišim. Jaz pa bi rada odgovor takoj in sedaj. Težko mi je pri tvojem križevim potu vztrajati, čakati in ne obupavati. Ni mi dovolj veliko znamenje, da si bil obsojen na smrt, prebičan, s križem na ramenih, pod katerim padeš in umreš. Čakam na besede in znamenja. In prav pri tvojem srečanju z jeruzalemskimi ženami jih dobim. Ne dobim besed tolažbe in spodbud kot jih pričakujem, ampak besede, ki jih težko razumem. Težko mi je razumeti, da nekdo vidi v meni mojo grešnost, moje grehe in mi tako direktno pove, da moram jokati nad svojimi grehi. Kljub temu, da poskušam ves čas tolažiti drugega, pomagati drugemu...

Poizkušam razumeti. Naučiti se moram sprejeti svojo grešnost in svoje slabosti. Takrat, ko bom sprejela samo sebe in se zavedala svojih slabosti, ko bom usmiljena do sebe, bom potolažena, da bom lahko druge tolažila in bila do njih usmiljena.

Gospod, spodbudi tudi naše starše, da nas vzgajajo z ljubeznijo. Skrbni Odrešenik, pomagaj jim, da bodo v družini svojim otrokom prvi oznanjevalci vere. Gospod, hvala ti tudi za naše vzgojitelje, ki zavzeto in odgovorno opravljajo svoje poslanstvo.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

(družina Kranjec)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus naše napake jemlje nase. Strt je od nasilja in udarcev. On, ki je blagost sama, ljubi vse ljudi. Prišel je, da bi nas popeljal v občestvo src. Srce se mu trga, ker nam strah, sovraštvo. In zavračanje odpuščanja preprečujejo, da bi sprejeli ljubezen.

MOLIMO.

Jezus, odzemi nam strahove, omehčaj naša trda srca, odpri nas za svojo ljubezen in svojo navzočnost.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO (družina Novina)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Karavana je prispela na cilj; na vrh Kalvarije, kjer se približa konec Jezusovega življenja, hkrati pa se celotnemu človeštvu približuje davno prerokovano in obljubljeni odrešenje.

Popolnoma izčrpano telo komaj še stoji pokonci in če bi bilo potrebno prehoditi še delček poti, bi verjetno padlo pod križem tudi četrtič, pa mu je ta padec na srečo prihranjen. A čakajo ga še mnogo hujše grozote, ki si jih je lahko izmislilo samo s hudobnim duhom napolnjeno srce. Vojaki namreč slečejo Jezusa in si razdelijo njegova oblačila, za suknjo pa prav po kvartopirsko žrebajo, kdo jo bo dobil.

Jezusovo razbolelo, prebičano, opljuvano in zasramovano telo, le okoli ledij ovito v tanko in prosajno tkanino, ki več odkriva kakor zakriva, je sramotno ponižano. Pa vendar Jezus še zbere toliko moči, da za kratek trenutek pred množico še zadnjič na pol sključen vsaj poskuša stati ponosno in pokončno.

Gospod, da so te slekli, jim ni bilo dovolj. Po tebi se je vsula še ploha zbadljivk in zasramovanja, Ti pa si sramotno razgaljenje molče daroval za vse ljudi.

Tudi pred nami se danes na žalost dogajajo podobni prizori, čeprav pred seboj ne vidimo nagih ljudi – hvala Bogu zaenkrat še ni tako hudo in ljudje v naši okolici še nosijo oblačila. Je pa vedno več takih, ki si vse težje privoščijo nova in se zato včasih v svojih starih, prepotenih, umazanih ali morda celo strganih oblačilih pred nami počutijo razgaljene v dno duše.

Pa pravzaprav niti ni potrebno, da so oblačila umazana ali strgana... Že če niso zadnji hit mode ali po našem lastnem modnem okusu, se ob pogledu na človeka, oblečenega v njih, v najboljšem primeru namrdnemo in obrnemo stran. Vse večkrat pa taka oseba postane tarča tihega posmehovanja in obrekovanja za hrbtom.

Še posebej žalostno je biti priča takšnemu obnašanju med današnjo mladino, ko vrstnika, ki mu starši ne morejo privoščiti najnovejših kavbojk ali industrijsko strgane majice zvenečega oblikovalskega imena, enostavno izobčijo iz svoje družbe. Pa se to ne dogaja samo med odraščajočimi najstniki, temveč se znajo že nekateri otroci v vrtcu norčevati iz prijateljčkov, ki jim mamice na strgano koleno ali komolec prišijejo zaplato blaga, stkanega in prišitega iz čiste ljubezni. Kako grozno strti morajo biti ob tem njihovi majhni srčki?

Podobe tako zasmehovanih ljudi in otrok me spominjajo na dogodke ob križu in sprašujem se, na kateri strani lahko kot družbeno celoto vidimo sebe.

Smo kakor vojaki, ki so Jezusu odvzeli oblačila, se zanje skoraj stepili in na koncu celo žrebali? Kupujemo sebi nova modna oblačila, iz »nagcev« okrog sebe pa se norčujemo in jih zasmehujemo? Ali pa znamo in zmoremo pobrsati po omari in nekaj svojih oblačil podariti tistim, ki jim je bilo tako ali drugače odvzeto človeško dostojanstvo?

Jezus, pomagaj nam, da bomo do vseh ljudi imeli enako spoštovanje.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

11. postaja: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ (družina Bačar)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

»Na križ razpet, objel si svet, zdaj je vse dopolnjeno ...«

Jezus, ko smo povsem nemočni, ko trpimo, žalujemo, smo neozdravljivo bolni ... je tako tolažeče vsako dejanje dobrote in pozornosti ... Ti si izpil grenki kelih sovraštva in greha, nam pa podarjaš oživljajočega Duha ljubezni in bližine ... več kot samo požirek. Hvala ti.

Tako kot si bil ti razpet na križu, smo tudi mi v družini in v zakonu večkrat razpeti – med vsakodnevnimi odločitvami, pri vzgoji ... Tako kot so tebe pribili na križ, tudi mi večkrat z besedami ali dejanji (morda nehote) ranimo moža, ženo, otroka, bližnjega, prijatelja ... Daj, da nam bodo tvoji žebli na rokah in nogah opomin, kako ranljivi in šibki smo, da se bomo zavedali svojih dejanj, da se bomo ob razpotjih odločili za pravo pot.

Ob vsem svojem trpljenju si na križu prosil le za požirek vode ... Odžejala te je ljubezen do ljudi. Da tudi mi nikoli ne bomo žejni medsebojne ljubezni.

Jezus, pomagaj nam, da bomo človeku, ki je priklenjen na križ žalosti, brezupa, prinašali veselje, upanje, moč – Tebe.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU

(družina Brkopec)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

ŽALJIVCEM IZ SRCA ODPUSTITI

Odpuščanje je stvar srca, pa tudi stvar volje. Ne odpustim, ker nočem odpustiti. Ali pa se za odpuščanje trudim. In odpuščanje prinaša mir. Najprej tistemu, ki odpusti in potem še drugim. Večkrat ponavljamo Jezusove besede s križa: Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE (družina Drenik)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Jezus, mrtev si bil izročen v Marijino naročje, v naročje nje, ki je tudi moja in tvoja Mati – Mati Cerkve in tudi Mati vseh rajnih. Ona sprejema tudi moje drage rajne v svoje naročje.

Nekaj dni pred odhodom našega dedija v večno življenje smo bili njegovi najbližji zbrani ob njem. V njegovi onemoglosti so onemele tudi ustnice – edina beseda, ki je še prišla iz njegovih ust, je bila MAMA, MAMA. In babi je ob tem dodala: »Saj te čaka!« Vsi smo ob tem prizoru začutili solze v očeh, vendar ne solze žalosti, ampak solze upanja, kajti nič ni bolj dragocenega od tega, da te nekdo čaka.

Jezus, pomagaj nam, da bomo z molitvijo in darovanimi mašami, pokojne izročali v Marijin ljubeč objem!

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

(ministranti)

*Molimo te Kristus in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Pred grob zavalijo kamen. Vsega je konec. Peter in apostoli so zbegani in zmedeni. Marija Magdalena joče. Marija, Jezusova mati, ohranja v svojem srcu besede in obljube svojega sina. V grobni tišini vstopi v veliko soboto, ki je dan čakanja, dan zaupanja.

MOLIMO.

Ko se zdi, da je vsega konec, nam ostaja upanje v Jezusove obljube. Jezus nauči nas čakati in upati.

*Usmili se nas, o Gospod.
Usmili se nas.*

ZAKLJUČEK

(družina Novak)

Ko iščem moč, mi daš napore, ki me naredijo močnejšo.
Ko iščem modrost, mi daš probleme, ki jih je treba rešiti.
Ko iščem pot, mi pokažeš smisel.

Ne dobim nič od tega, kar iščem, a dobim vse, kar potrebujem.

Jezus, tvoje usmiljenje je zame odrešilno - to si Ti, ki si ljubezen, ki ne umre.
Vedno te imam pred seboj kot svojega Gospoda,
stojiš na moji desni, ne morem omahovati.
Zato se veseli moje srce in raduje moja duša,
tudi moje telo počiva na varnem.
Pokazal mi boš pot življenja,
polnost veselja v tvoji navzočnosti,
zdaj in vedno.
Amen.

